

Niels Matthiasen: Jeg kan ganske kort på mit partis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse. Under de forhandlinger, vi har haft i udvalget, har vi fra den højtærede udenrigsminister modtaget en redegørelse, som har været fuldt tilfredsstillende; men jeg synes alligevel, der måske ville være anledning til at rejse en drøftelse af hele Danmarks hjælp til udviklingslandene. Der er mange uafklarede problemer, som vi i lang tid ikke har gjort status over: der er spørgsmålet om det danske fredskorps, om dets virksomhed, om dets videre muligheder; der er spørgsmålet om, hvor langt vi kan komme, og der er spørgsmålet om hele vor økonomiske bistand til udviklingslandene, der ligger langt under det, De Forenede Nationer har sat som sit mål, den ene procent af nationalindkomsten. Alle disse problemer har vi endnu ikke kunnet drøfte. Jeg synes, der er grund til at prøve at arbejde frem til en drøftelse og en løsning af disse problemer, som kunne føre til en øget og positiv indsats.

Med disse få bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Knud Thomsen: Også jeg vil gerne her ved anden behandling af det foreliggende lovforslag komme med et par ganske enkelte bemærkninger om dette emne, som på mangfoldige måder interesserer befolkningen, og jeg vil pege på et enkelt punkt, som har min særlige interesse.

Blandt de mange ting, der adskiller u-landene fra de mere avancerede lande, er vel den mest påfaldende den forskel, der er på størrelsen af mellemklassen. I de europæiske lande er næsten hele befolkningen en mellemklasse af god og solid standard, men denne mellemklasse eksisterer i visse u-lande omtrent slet ikke. Konsekvensen heraf er for mig indlysende, nemlig at penge alene ikke gør det, når det drejer sig om bistandsydelse til u-landene. I forbindelse med økonomisk bistand må man forsøge i størst mulig grad også at stille menneskelig bistand til rådighed eller at uddanne u-landenes menneskemateriale. For vort eget vedkommende har vi hverken uendelige mængder af penge eller menneskelige ressourcer at øse af. Ved den udvidelse af statslånsrammen, der nu finder sted, skulle

der være mulighed for at komme igennem med nogle flere af de såkaldte projektlån, som netop er en kombination af lån og teknisk bistand, altså menneskelig bistand af enhver art til teknisk ledelse, formænd, faglige arbejdere o. s. v. o. s. v.

Endnu bedre ligger kombinationen af de økonomiske og menneskelige ressourcer, når det drejer sig om de garantier, der efter lovens § 7, stk. 2, kan udstedes mod tab på private kreditter ydet til udviklingslandene. Derimod er man ikke kommet videre med muligheden for ydelse af garanti for private investeringer, der findes som en art løfteparagraf i lovens § 1, stk. 4, hvis jeg opfatter den rigtigt. Jeg har under udvalgsarbejdet bemærket mig, at der arbejdes med dette spørgsmål både ud fra muligheden for at lave en national garantiordning og en nordisk garantiordning eller en multilateral garantiordning gennem et investeringsgarantiinstitut. Jeg har også henledt opmærksomheden på, at Norge ene af de nordiske lande i 1963 har gennemført en national garantiordning med en beløbsramme på 50 mill. kr.

Nu ved jeg meget vel, at der er store vanskeligheder forbundet med dette arbejde. Det er en speciel type risici, der skal dækkes. Man skal passe på, at landene ikke kommer i konkurrence med hinanden om at overgå hinanden i de risici, der her kan dækkes, og der foreligger også det lidt ejendommelige forhold, at erhvervslivets interesse hidtil ikke har vist sig at være så forfærdelig stor for denne risikodækning. Jeg har imidlertid den faste tro, at hvis man alene ser på u-landenes interesser, er det faktisk det område, hvor man hurtigst og mest effektivt kan give erhvervslivet i u-landene et kraftigt skub fremad, nemlig ved at der af de forskellige landes private erhvervsliv foretages investeringer, som kan undergives en rimelig risikodækning fra de pågældende lande selv, multilateralt eller nationalt, netop fordi sådanne investeringsprojekter frembyder et maksimum af kombinationen teknisk bistand og økonomisk bistand.

Jeg har gerne med disse ord villet opfordre til, at både den højtærede udenrigsminister og, som jeg også tror, den højtærede handelsminister går videre med de danske tanker